

Online reträtt Vägledning - vecka 26

Jesus helar sina lärjungars blindhet

Vägledning: "Jag vill se"

Vi kommer till den punkt i Jesu liv, där hans eget val blir klart. Han kommer att gå till Jerusalem. Han kommer att bejaka sin livsuppgift. I det första evangeliet som skrivs, målar Markus upp ett kraftfullt porträtt av den resan. Den börjar så långt norrut som Jesus vandrar och fortsätter sedan söder till Jerusalem. Den börjar med ett dramatiskt symboliskt mirakel. Jesus helar en blind man, men inte omedelbart. Först börjar mannen att se, men hans syn är förvrängd. När Jesus rör vid mannens ögon en andra gång och helar honom och därefter frågar sina lärjungar om deras tankar och vision om vem han är, förstår vi att denna resa handlar om att öppna sina ögon för att se vem han egentligen är och vad deras uppdrag att följa honom innebär.

Längs vägen, förutsäger Jesus vad som kommer att hända med honom i Jerusalem tre gånger. Tre gånger, missförstår de det. Och tre gånger talar han om för dem vad det innebär att vara hans lärjunge. Slutligen, när de närmar sig utkanten av Jerusalem, möter Jesus en annan blind man och "Genast kunde mannen se, och han gick ner på vägen med Jesus" (Mark 10:52). Med denna resa, den här veckan, klargörs vår syn om vem Jesus är och hur vi kan gå med honom till Jerusalem.

Efter det att Jesus först säger dem vad som kommer att ske, ser inte Petrus Jesu lidande och död i Jerusalem som hans uppdrag. Jesus säger till honom att han ser på saken som alla andra gör och inte som Gud ser på det. Jesus säger att om vi vill vara hans lärjungar, måste vi lämna över vår självupptagenhet och ta upp vårt kors tillsammans med honom. Varje desperat försök att undvika att ge våra liv är dödligt. Men att lägga våra liv i Guds händer är livgivande. Är vår färd stadd på den vägen att vi vill "vinna hela världen" och förlora oss själva i processen? Eller är det en resa som är fri, självutgivande, och levande?

När Jesus talar om för dem andra gången vad de kan förvänta sig i Jerusalem, upptäcker han att de argumenterar om vilken av dem som är den störste, en mycket gemensam sak för oss alla att göra. Jesus säger åt dem att storhet handlar om att vara en tjänare. Det handlar om att omfatta de allra minsta omkring oss, de marginella, de försvarslösa, de fattiga. Är detta denna storhet jag söker? Vilka av de minsta små omfamnar jag? Håller min vision på att bli klarare så här långt under resans gång?

Som en bra lärare, säger Jesus till dem vad de ska leta efter i Jerusalem. Denna gång är deras vision fortfarande suddig genom sin längtan efter den ära som de förväntar sig i Jerusalem. De fastnar i konkurrens och svartsjuka. Jesus säger till dem att deras roll som tjänare utesluter den typen av beteende. Med vem konkurrerar jag? Hur kan jag vara till tjänst istället? När Jesus frågar: "Vad vill du att jag ska göra för dig?" Kan jag svara: "Mästare, jag vill se!"? Vad händer inom mig vid denna punkt av reträttens resa, då Jesus säger, "Dina ögon har läkt på grund av din tro"?

Använd resurserna den här veckan, särskilt evangeliets texterna "För resan" som föreslås som textläsning och som den här veckan erbjuder en djupgående diskussion. Veckans text i "Med dessa eller med liknande ord. . ." ger oss ord som kan hjälpa oss att hitta våra egna ord för att tala med vår Herre. Överväg också att gå till online-webbsidan för denna reträtt och dela den nåd du fått. Vår önskan är att följa Honom på vägen framåt. Vi vet att det kommer att innebära att vi måste bära vårt kors, men vi ser nu mer tydligt att vi är med Honom, som tjänare i hans eget uppdrag och kallelse

Praktisk hjälp för att komma igång den här veckan

Den här veckan kommer vi att använda alla de medel vi har övat på sedan början av reträtten. Vi kommer igång genom att läsa texterna i "skriftläsningar" för veckan. När vi nu börjar den här veckan vill vi få dessa bibelscener djupt inom oss.

Vi börjar varje dag med att påminna oss om vad det är vi vill bli del av i våra bakgrundstunder och ber om den nåd vi önskar för den dagen. En kort stund varje morgon, när vi kanske sätter på våra tofflor och morgonrock, påminner vi oss själva om vad vi ska fokusera på under dagen och ber att få se Jesus mer tydligt, att kunna älska honom djupare, så att vi kan bli ett med honom mer fullständigt i vårt dagliga val i våra liv. Vi fokuserar på resan till Jerusalem, och vi vill att det varje dag ska bli konkret för oss. Vi önskar att vi ska kunna se och följa Jesus på den vägen. Så varje morgon och hela dagen, när jag kör till arbete och börjar min dag, går därifrån för att sträcka mig efter telefonen, återvänder hem, och i de dussintals mellantiderna under dagen, kan jag helt enkelt kortfattat säga, "Käre Jesus, jag vill vara med dig. Visa mig vägen idag. Jag vill så gärna se. "

Den här veckan bör det vara enkelt att låta dessa reflektioner samspela med våra händelser i våra vardagliga liv. Det bör inte vara svårt att upptäcka bilden av Jesus eller hans resa djupt in i livets mysterium och döden själv. Vi kan låta varje erfarenhet vi möter i veckan, där det ev. kan finnas ett visst element av konflikt, missförstånd, motstånd, oärlighet, grymhet, visa oss Hans väg. Gud kallar Jesus för att göra den här resan och inte backa tillbaka.

Gud lovar Jesus att han kommer att falla i händerna på en kärleksfull Gud. Men längs vägen, måste han släppa sin självupptagenhet. Han måste säga "ja" till den fattigdom och maktlöshet han upplever. Han gör en resa i förkastandets sårbarhet, och även förödmjukelse. Vi håller våra ögon öppna under hela dagen allteftersom vi känner igen dessa inslag där. Var helst vi möter ögonblicken av vår egen erfarenhet eller av andra människors upplevelser av mörker, förlust, kamp, smärta, våld, orättvisa, och överhuvudtaget någon form av död omkring oss, så ser vi tydligt hur djupt Jesus reser in i våra mänskliga erfarenheter.

Den här veckan bör det vara enkelt att vara uppmärksam på stunder av blindhet i mitt eget hjärta. Jag kan vara mycket känslig de gånger jag känner ett motstånd som stiger upp från mitt hjärta eller mage. Den känslan säger, "Jag vill inte göra det här." Den säger, "Nej", den säger, "Hur kan jag

undvika detta?" Jag kan leta efter de erfarenheter av konkurrens jag möter. Jag kan vara mycket medveten om den dynamik som definierar vad storhet är. Jag kan bli mer medveten om den dynamik som definierar vad storhet är. Jag kan titta på och namnge exempel på kamp för att under min dag vara tjänare för andra.

Allt detta tar inte mer tid. Det tar mer uppmärksamhet. Varje kväll när jag går till sängs, kan jag påminna mig om dessa inre rörelser och reflektioner och insikter jag fått under dagen, och jag kan tacka. Detta är så viktigt. Med ökad medvetenhet och tilltagande ömhet, förseglar jag dagen med ord som uttrycker vad jag såg och förstod av Jesu uppdrag och den inbjudan han ger mig, att få vara med honom på denna resa av självutgivande kärlek.

Bilder och gester är viktigt för att stödja vår bön. Finns det ett kors eller krucifix någonstans i mitt hem? Om inte, kan det vara dags att köpa ett och sätta upp det. Om det finns ett i mitt hem, kan jag vara medveten om att titta på det den här veckan och låta det bli en symbolisk länk och stöd för de reflektioner som börjar och slutar min dag med. Detta kan vara en tid till att använda enkla gester för att med min kropp uttrycka, vad jag försöker säga med mina ord. För en kort minut jag kan öppna mina händer, med handflatorna uppåt, och helt enkelt hålla dem där, och låta dem uttrycka allt som finns i mitt hjärta och vad jag känner i en gest av överlåtelse, tillit, acceptans, längtan efter närhet, med och samhörighet i mitt uppdrag, och de val som inom mig utgör, mitt växande "ja." Alla av oss har tid för detta en minut varje dag, kanske flera gånger under dagen. Det kommer att göra en mycket stor skillnad om vi omsluter de gåvor som vi får den här veckan i en tydlig vision.

För resan

Det har gjorts några nyliga undersökningar och artiklar om de svårigheter blinda personer har fått efter de har återfått sin syn. Att leva en lång tid utan möjlighet att kunna se, tillåter blinda att anpassa sig på ett sådant sätt att det inte alltid blivit den välsignelse det verkar vara, när de börjat kunna se igen. Att återfå sin syn innebär nya anpassningar, och att det nya kan vara skrämmande och förlamande.

Den här veckan vecka ber vi med Jesus att han ger den fysiska synen till två olika personer och en annan sorts syn till sina lärjungar. Denna nya syn är för dem lika traumatiskt som det kan vara för den som återhämtar sig från att få sin fysiska syn tillbaka.

Jesus går långsamt till Jerusalem, mot sin förutbestämmelse, och han påminner sina lärjungar om sin identitet och öde är sammanbundet med deras egna. Självklart slår de ifrån sig, de har andra planer, naturligtvis. De ombeds att motta visionen om vilka de är och vad de är kallade till, att vara och göra. Vi iakttar dem då de har problem att anpassa sig till denna nya känsla och sitt nya seende.

Vi har fått, eller återfått vår syn de senaste veckorna för att se och lyssna till Kristus i Gud. Ju mer nära vi låter honom vara med oss, desto fler spänningar uppstår. Lockelserna och motståndet strider inom oss, precis som hos hans tidigaste lärjungar. Det blir konsekvenser när han kommer in i våra hjärtan och liv, och så var det med dem som han först kallade. Han gör det mycket klart för oss, att om vi verkligen ser honom, då kommer vi också att se oss själva. Denna medvetenhet kan leda till att vi stänger ute oss själva, eller till en acceptans av oss själva i Honom, vi har ju bett och haft med oss dessa välbekanta spänningar i vår bön de senaste veckorna.

Nu höjer Jesus insatsen. Vad ska vi göra med denna acceptans av oss själva? Alltför som de närmat sig den plats av hans slutliga öde och värdighet, var lärjungarna mer benägna att gå in i utkanten av Jerusalem och inte gå in i stadens liv och rörelse av förräderi och svek. Jesus har helt accepterat sig själv som Kristus och han hört uppmaningen att ge ut sitt liv som en gåva från sin fader. Han har gjort klart för sina följeslagare att deras gåva av dem själva är det ultimata sättet att utöka och göra honom och hans mission större.

Även om det är en välsignelse så innebär att återfå synen tillbaka för lärjungarna och för oss själva, en djupare process och som har en lång återhämtningstid med sig. Att följa Jesus av trohet till vårt eget Jerusalems ger oss anledning att fråga. I alla våra frågor om "Vad?" Och "Hur?" ekar oron hos hans första frågande vänner. Ju närmare vi låter honom komma oss, ju mer kan vi undra om det där det rätta ingreppet är för oss. Vi ber den här veckan med honom och hans svaga flock. Vi är där tillsammans med dem och med vår sanning. Vill vi göra sikten klar, göra en återhämtning av visionen - att stanna i trohet och i att följa honom? Vi ber om frihet från och frihet för, och det finns mycket av båda att be om denna vecka.

Finns det fortfarande en kallelse där ute och där inne?

I dessa eller i liknande ord

Käre Jesus,

Hur blinda kan de vara? Jag läste berättelserna om apostlarna och lyssnade till när du pratar om vad det innebär att ingå i ditt konungarike. Att ingå i det innebär en rättegång, hugg och slag, förnedring och död. Men apostlarna slutade lyssna när de hörde ordet rike, och det enda svar de har är att fråga om du kan sätta upp dem på vissa särskilda platser i detta rike. Jag blir irriterad på hur tröga och okänsliga de är.

Var finns deras stöd för dig? Du har just berättat för dem hur Du kommer att dö, och de frågar om de kan få en bra plats i ditt rike. Men Du ger samma budskap om och om igen: Var en slav, inte en mästare. Var de andras tjänare. Vad kommer du att vinna om du äger världen men fördärva dig själv och din egen själ? Vad skulle ge dig din själ tillbaka? Om du vill ha en hedersplats, måste du bli en slav och tjäna andra.

Åh, vänta. Du talade inte bara med apostlarna? Jag ser återigen att dessa ord även är till för mig. Jag tror att jag glömde att lyssna. Jag tror att jag glömde att stödja Dig, min vän, när du vänder dig till mig för att känna min kärlek. Jag känner den ökade anspänningen när du närmar Dig Jerusalem. Jesus, jag vill vara där för dig, men jag är inte bra på att hantera konflikter. Jag vill smälta in i folkmassan och stödja Dig på avstånd.

Låt mig lyssna igen. Du ber mig att släppa tanken på att jag på något sätt skulle kunna ha fullständig kontroll över mitt liv. Du bjuder in mig till att lita på Dig ännu mer och för att låta Dig hjälpa mig med det jag kämpar med. Varje gång jag är villig att erkänna att jag inte behöver göra det ensam, närmar jag mig att omfatta de begränsningar som för mig närmare Dig. Varje gång jag accepterar ödmjukheten i mina egna brister, vinner jag inte mig själv utan istället den värld som avvisar Dig?

Jag är vid ett vägskäl i mitt liv, käre vän, Jesus. Jag kan inte fortsätta mitt liv som det har varit, och det skrämmer mig. Jag vet att jag vill ändra på mig, men jag kämpar med detta på egen hand tills jag kommer ihåg att du kommer vara med mig i detta. Det innebär att ge upp all kontroll och lita på Dig helt och hållet. Det innebär att jag accepterar att du är min Herre och ger upp perfektionismens och framgångens Gud som har jag följt så länge.

Jag kommer inför dig med mina öppna händer och ber om hjälp. I det tysta, känner jag att Du är med mig även om mina ord är väldigt enkla och anspråkslösa. Var med mig, Herre. Jag har varit så döv för vad du har velat säga mig. Bota mig. Jag har varit så blind för allt det du velat dela med mig. Bota och hela mig. Tack för att Du kom in i mitt liv på detta mäktiga sätt.

Läsningar ur skriften

Mark 8:22–37

Mark 9:30–37

Mark 10:32–52

